

[Undervisningsministeren]

vers udenad; jeg har altid ment, at det var en frugtesløs bestræbelse. Vi skal have børnene til at elske vore sange og salmer, og derfor skal vi synge dem, men de skal ikke læres udenad; det ville være helt meningsløst, og det ville føre til det modsatte resultat.

Tyske grammatiske remser, »durch, für, ohne, um«, eller hvad det nu var, kan man nok have brug for, men formålet er jo ikke at kunne remserne, formålet er at kunne kommunikere med tysksprogede. I det hele taget mener jeg, at vi generelt skal opprioritere sprogfagene, skal give dem en stærkere placering, sådan at f.eks. også matematikere i gymnasiet kan få sprog, og sådan at også Højere Handelseksamen satser lidt stærkere på sprogkundskaberne. Folkeskolen er der god grund til at drøfte ud fra den samme synsvinkel: kan vi styrke sprogundervisningen, kan vi starte med sprogene lidt før? Der er jo visse ting, man er bedst til i barnealderen, f.eks. er man bedre som barn end som voksen til at lære at spille på et instrument, at bruge sin stemme og at få sans for andre sprogs melodier. En af de overvejelser, vi skal gøre os i de kommende år, er måske derfor, hvad det er for ting, børn er bedst til, hvad det er for ting, der bedst læres i barnealderen – det er jo det, vi især skal bruge skoletiden til.

Jeg kan forstå, at fru Hanne Thanning Jacobsen har læst sidste nummer af bladet Folkeskolen. Der er der en hr. Karl Brøcher, som skriver, at det er nyromantik, når jeg synes, at børn skal kende noget til årstallet 1864. Han fremhæver – og det var måske dér, fru Hanne Thanning Jacobsen havde det fra – at året 1863 måske er endnu vigtigere, for det var især i 1863, at danske politikere begik de utålelige dumheder, som førte til nederlaget i 1864. Så fortsætter han med at beskrive, hvorledes krigen i 1864 jo ikke var et lysende eksempel på dansk sammenhold, krigsindsats og dygtig regering, men at 1864 tværtimod var det bedste eksempel på, hvorledes regeringen og befolkningen svigtede, da hæren kom hjem efter nederlaget, og at forsvarets generaler vel også svigtede, måske bortset fra ham, der beordrede tilbagetrækningen. Og så tror denne hr. Brøcher, at det er nogle sandheder, som jeg næsten ikke kan tåle at høre. Han tror altså, at min optagethed af historien skyldes, at historien rummer nogle lysende eksempler til efterfølgelse og

opbyggelse for den unge generation. Hvad i alverden bilder han sig egentlig ind? Ja, nu er han her ikke, men det er da ærlig talt en underlig karikatur at give; den artikel siger noget om hans fordomme og intet om mig.

Som dansk sønderjyde og et menneske, der har været meget optaget af historie igennem lang tid og for øvrigt også har lært lidt om det – bl.a. er jeg blevet undervist af kulturministeren i flere år i netop dansk historie i det 19. og 20. århundrede – ved jeg da godt alt det dér og ved, at det er det, der er det fascinerende ved begivenhederne i 1864. Hvis man vil forstå noget af den folkelige udvikling i slutningen af forrige århundrede, er det altså meget godt at have dette nederlag med i den historiske dimension. Hvis man ikke kender noget til det nederlag, forstår man heller ikke noget af sangtraditionen og den litterære tradition; man forstår ikke, hvorfor danskerne pludselig tog sig sammen i enestående grad, man forstår ikke, hvorfor vi fik en tid i Danmarkshistorien, hvor det groede mere end nogen sinde ellers, på trods af at der intet foregik på Christiansborg. Hele dette ejendommelige kapitel er det meget godt at kende lidt til, ikke så man kan lire det af på ét ben og sige: statsminister Hall trådte til på det tidspunkt, og så rejste Monrad til New Zealand osv.; der er intet mere ligegyldigt. Men det er skæbnefortællingen, det danske folks skæbnefortælling, alle elever bør møde.

Hr. Erling Olsen sagde, at når han taler om paratviden, drejer det sig om kendskab til sammenhænge. Det kan jeg næsten tilslutte mig. Jeg mener bare ikke, vi helt skal se bort fra, at selve dette, at der er noget konkret, der skal huskes, kan være meget sundt. Det er slet og ret en god træning for hjernen, at der er visse ting, der skal indprentes; det får man nemlig hårdt brug for senere, hvad enten man bliver politiker, tekniker eller formand for en kvægavlforening.

Dernæst siger han, at man gerne vil gå med til krav, men at det skal være eleverne, der selv stiller kravene, og derfor starter han med kodeordet »selvdisciplin«, som også indgår i overskriften på hans seneste artikel i bladet Ny Politik.

Jeg tror ikke, man kan slippe om ved det på den måde ved at sige: vi går ind for krav, men det skal være eleverne selv, der stiller kravene; vi går ind for disciplin, men det